

[Erik B. Smith]

nok også på adskillige høringsrunder i interesseorganisationerne.

Forslaget har to aspekter: dels det socialpolitiske, dels det kommunalpolitiske, og det er vel ikke forkert at karakterisere forslaget på den måde, at hovedintentionen, i alt fald når vi ser på det kommunalpolitiske, er, at man går væk fra refusioner og over til bloktilskud.

Når det er ledetråden i forslaget, spørger man uvægerlig, hvad konsekvenserne for den enkelte kommune er. Det står der ikke noget om i bemærkningerne. Jeg gad vide, om man har regnet det ud, men uden det grundlag vil det være meget vanskeligt at tage stilling til den del af forslaget. Jeg går ud fra som en selvfølge, at vi under udvalgsarbejdet vil få sådanne beregninger, men jeg synes nu egentlig nok, at det havde været meget godt at se det i bemærkningerne.

Jeg kan i øvrigt hilse med tilfredshed, at man ikke forestiller sig, at dette forslag skal træde i kraft før 1. januar 1987, og det vil sige, at indenrigsministerens lovforslag først skal ud, og det kender vi ikke. Vi kender heller ikke betænkningen om byrdefordeling; den er endnu ikke offentliggjort. Det forekommer mildt sagt, at det er en lidt omvendt rækkefølge, hvis vi ser på den kommunalpolitiske indfaldsvinkel til dette her.

Endelig er der det, at indenrigsministeren har ført en særlig politik over for kommunerne, den såkaldte konjunkturregulering, som ministeren kalder det. Vi andre kalder det konfiskationer, og nogle kalder det gemene nedskæringer. Men hvis det er en politik, indenrigsministeren skal kunne fortsætte, må indenrigsministerens ministerkolleger jo fylde op i bøtten, og det er en af de ting, som socialministeren tilsyneladende er med til, og det synes vi ikke er nogen god idé.

Hvad angår det socialpolitiske, synes vi, at aspekterne er for få og små. Når kommissoriet lægger op til at styrke det forebyggende og opsøgende arbejde, synes vi, man burde tage med at give statsrefusion til opsøgende og forebyggende arbejde. Det vil vi gerne arbejde for i udvalget i håb om, at vi kan få tilslutning til en eller anden form for statslig refusion til den del af kommunernes arbejde.

Sammenslutningen af sociale udvalg har peget på, at det ville være rigtigt at hæve den statslige refusion for kontanthjælpen til 75 pct., og det er med den begrundelse, at ud-

gifterne hertil er konjunkturbestemte og helt afgørende udtryk for regeringens egen politik. Det er et synspunkt, vi deler i socialdemokratiet, og samtidig vil jeg gerne pege på, om man ikke bør overveje, om de nye regler ved tildeling af førtidspension, navnlig for så vidt angår det sociale kriterium, ikke bør medføre, om kommunerne på en eller anden måde skal med. Under udvalgsarbejdet vil vi prøve at afdække problemer og fordele ved en sådan kommunal andel.

Socialministeren har i sine bemærkninger også udtrykt noget om en hensigtsmæssig arbejdsfordeling mellem sygehusvæsenet og socialvæsenet. Nu kan vi jo ikke vide med sikkerhed, hvad disse bemærkninger hentyder til, men det kan godt være, de hentyder til, at der måske er enkelte kommuner, som har påfaldende mange plejehjemspatienter liggende på sygehusene, ikke til behandling, men til pleje. Her er besparelserne jo i givet fald ganske åbenbare, og det er hverken socialpolitisk eller samfundsøkonomisk acceptabelt.

Det er muligt, at vi under udvalgsarbejdet bør beskæftige os med disse forhold for at få belyst problemernes omfang og diskutere, hvorvidt det vil være hensigtsmæssigt at indbygge en eller anden form for bremseklovs, så åbenbart misbrug undgås. Det er klart, at indenrigsministeren, som jo har sygehusvæsenet under sit ansvarsområde, i givet fald må inddrages.

Sondringen mellem de over eller under 67-årige synes vi i socialdemokratiet ikke er den bedste. Det er der vist heller ingen andre der synes; i alt fald ikke så vidt vi er orienteret. Vi tror, det er bedre at fastholde sondringen på indholdet fremfor på alder. Det giver vist alt for meget bureaukrati, og det er vel ikke det, regeringen vil slå sig til ridder på.

Det har været fremme i debatten, at man i forbindelse med en eventuel omlægning af refusionerne bør overveje begrænsninger i ankeadgangen eller begrænsninger i regelstyringen; dér vil man ikke kunne finde socialdemokratiet. Vi ønsker kort sagt ikke yderligere begrænsninger på disse områder.

Min konklusion må blive, at forbedringerne socialpolitisk er for få og små, og at forslaget kommunalpolitisk er helt uacceptabelt. Vi ønsker derfor ikke på det nuværende grundlag at medvirke ved lovforslagets gennemførelse.